

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/67/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200778
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200778.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcov 1/ Patryk Zabawa - ARTIMA, so sídlom Centralna 632/7, 089 01 Svidník, IČO: 46 022 546, ukončenie podnikateľskej činnosti dňa 24.01.2015, 2/ V. O. A., bytom A., Poľská republika, obaja právne zastúpení JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie Bratislava, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej č. 17218-3/2014-BA zo dňa 9. apríla 2014, konajúc o odvolaniach žalobcov a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/49/2014-50 zo dňa 20. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/49/2014-50 zo dňa 20. mája 2015 vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade p o t v r d z u j e a vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) vo vzťahu k žalobcovi 1/ zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej č. 17218-3/2014-BA zo dňa 09.04.2014 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne pobočky Prešov č. 26072-93/2013-PO zo dňa 29.10.2013 a vo vzťahu k žalobcovi 2/ krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O. s. p. zrušil rozhodnutie žalovanej č. 17218-3/2014-BA zo dňa 09.04.2014 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne pobočky Prešov č. 26072-93/2013-PO zo dňa 29.10.2013 a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca 1/ v žalobe namieta porušenie svojich subjektívnych práv podnikat' a dosahovať zisk. V tejto súvislosti však žalobca 1/ nešpecifikoval a právne neargumentoval, ktoré ustanovenie zákona bolo v danom prípade porušené. Z konania pred správny

orgánmi nevyplýva, že by žalobcovi 1/ zrušili živnostenské oprávnenie. V konečnom dôsledku žalobcovi 1/ nič nebráni, aby vykonávala podnikateľskú činnosť na území Slovenskej republiky. Na základe vyššie uvedeného dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutím žalovanej a prvostupňového správneho orgánu nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu 1/.

Zo žalobných námietok žalobcu 1/ je zrejme že žalobca 1/ namieta skôr iné porušenie ako svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, a to porušenie práv zamestnancov (žalobca 2/).

S poukazom na ust. § 172 až 225 zákona č. 461/2003 Z.z. považuje krajský súd za neopodstatnenú námietku, že žalovaná a ani prvostupňový správny orgán neboli oprávnení vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu 1/.

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu 1/, že bola porušená zásada dvojinštančnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je nepochybné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

Vo vzťahu k žalobcovi 2/ krajský súd uviedol, že z dokazovania vykonaného správnymi orgánmi vyplýva, že závery o tom, že žalobcovi 2/ zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňa 09.08.2013 vyplynuli na základe vykonanej kontroly Sociálnou poisťovňou, pobočka Prešov v dňoch 07.03.2013 a 11.03.2013. Kontrolou bolo zistené, že žalobca 1/ ako zamestnávateľ žalobcu 2/ nemá v mieste sídla vedeného vo výpise zo Živnostenského registra zriadenú žiadnu kanceláriu, resp. prevádzku. Prevádzkové záležitosti riadi žalobca 1/ a pracovné stretnutia sú realizované na adrese Svidník, Centrálna 274 (hotel Rubín). Zápis z pracovných stretnutí sa nevykonávajú. Účtovné doklady, pracovné zmluvy, obchodné zmluvy, korešpondencia, objednávky, faktúry sú uchovávané na adrese hotela Rubín. Z tejto adresy sú vykonávané aj finančné transakcie. Predmetom činnosti žalobcu 1/ na území Slovenskej republiky je doručovanie letákov podľa objednávky zmluvných partnerov. Žalobca 1/ riadi svoju spoločnosť z adresy svojho trvalého bydliska B., Poľská republika. Práce prideliť zamestnancom ústnou formou. Na základe kontroly skutočné miesto výkonu práce jednotlivých zamestnancov nebolo možné jednoznačne určiť, pretože výkon ich práce je viazaný na objednávku zadávateľa, ktorá nie je vopred plánovaná. Podľa názoru krajského súdu záver prvostupňového správneho orgánu, s ktorým sa stotožnila aj žalovaná, bol realizovaný na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože z obsahu spisu, ani z odôvodnení rozhodnutí nevyplýva akým spôsobom bolo preukázané, že žalobca 2/ reálne činnosť zamestnanca nevykonával.

Správne orgány sa dôsledne nevyrovnali ani s otázkou miesta podnikania žalobcu 1/. V odôvodnení rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu absentuje správna úvaha, na základe ktorej dospeli k záveru, že sídlo žalobcu 1/ uvedené vo výpise zo Živnostenského registra nespĺňa základné kritériá registrovaného sídla spoločnosti. Samotný obsah zo záznamu z pohovoru so splnomocneným zástupcom žalobcu 1/ Ing. Miloslavom Almašim nemôže takúto správnu úvahu nahrádzať.

Vykonané dokazovanie správnych orgánov je podľa názoru krajského súdu nedostatočné, preto aby bol vyslovený objektívny záver, že žalobca 2/ na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonával, je predčasný a zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci, ako aj pre jednoznačný záver, ktorý správne orgány prezentujú v odôvodnení rozhodnutí. Odôvodnenia rozhodnutí v tejto časti nespĺňajú kritériá uvedené v § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z., ktorý ukladá správnemu orgánu povinnosť v odôvodnení rozhodnutia uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie a akými úvahami bola organizačná zložka vedená pri hodnotení dôkazov a pri hodnotení právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala.

Po preskúmaní rozhodnutia žalovanej v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe krajský súd na základe vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutia boli vydané na základe nedostatočne zisteného skutočného stavu veci a sú

nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Preto podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu vo vzťahu k žalobcovi 2/ zrušil a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že z dôvodu, že žalobca 2/ bol v konaní úspešný, tak mu krajský súd priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 228,38 €.

Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ odvolanie, ktorým navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu v zamietajúcej časti zmenil tak, že žalobcovi 1/ v celom rozsahu vyhovie a zruší napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a prisúdi žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov prvostupňového a aj odvolacieho konania.

Žalobca 1/ má za to, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky bezpochyby došlo aj k porušeniu jeho subjektívnych práv. Prioritne v tomto smere namieta porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy („good administration“), právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania, pričom žalobca 1/ (vo vzťahu k svojej osobe) namieta aj porušenie svojho subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty, právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou.

Žalobca 1/ ďalej nesúhlasí s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého postupom žalovanej nedošlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti správneho konania. Podľa názoru žalobcu 1/ došlo vydaním rozhodnutia žalovanej nepochybne k porušeniu uvedeného princípu správneho konania, nakoľko rozhodnutie žalovanej je nepreskúmateľné a v celom rozsahu arbitrárne.

Krajský súd uzavrel, že žalovaná svojím postupom neporušila žiadne ustanovenie právneho predpisu, preto je jej postup lege artis a v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Tento záver však podľa názoru žalobcu 1/ neobstojí. Nie je povinnosťou žalobcu 1/ preukazovať aký právny predpis žalovaná porušila, ale žalovaná ako správny orgán je povinná uviesť relevantné právne ustanovenia, podľa ktorých v konkrétnej veci rozhodovala. Samotný postup žalovanej je podľa názoru žalobcu 1/ v priamom rozpore s viacerými ustanoveniami Ústavy SR a ďalšími právnymi predpismi, najmä pokiaľ ide o citovaný čl. 2 ods. 2 Ústavy, ďalej je tiež v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, 4 a 5, § 32 ods. 1 a § 46 ods. 1 Správneho poriadku a ďalšími právnymi normami, ktoré upravujú aj základné zásady správneho konania.

Čo sa týka vykonanej kontroly žalovanej u žalobcu 1/ týkajúcej sa reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu 1/ sa žalobca 1/ nestotožnil s názorom krajského súdu o zákonnosti takejto kontroly. Predovšetkým namieta, že do kompetencie žalovanej uskutočnenie takejto kontroly nepatrí.

Žalobca 1/ v odvolaní poukázal aj na to, že krajský súd sa nevysporiadal s ďalšími argumentami nezákonnosti uvedenými v žalobe, najmä porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania.

Žalobca 2/ odvolaním napadol výrok náhrade trov konania. Má za to, že náhrada trov právneho zastúpenia mu má byť priznaná v celom rozsahu bez akéhokoľvek krátenia.

Vo vzťahu k žalobcovi 2/ podala odvolanie aj žalovaná. Vo vzťahu k žalobcovi 1/ žalovaná súhlasí s rozsudkom krajského súdu v celom rozsahu. Žalovaná je názoru, že rozhodnutia sú vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a po zhodnotení všetkých dôkazov, a preto sa nestotožnila s právnym názorom krajského súdu uvedenom v rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu žalovaná navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zmenil vo vzťahu k žalobcovi 2/ tak, že žalobu zamietla.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu vo vzťahu k žalobcovi 1/ potvrdil a vo vzťahu k žalobcovi 2/ žalobu zamietol. Žalovaná uviedla, že

žalobcovia 1/ a 2/ v odvolaní neuviedli také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovanej. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalovaná pridržala svojho vyjadrenia k žalobe, pretože v ňom zaujala stanovisko ku každej námietke obsiahnutej v žalobe.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej žalobcovia 1/ a 2/ uviedli, že je podané oneskorene a považujú ho za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné vo vzťahu k žalobcovi 1/ potvrdiť a vo vzťahu k žalobcovi 2/ zmeniť tak, že žalobu zamietá.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 20.05.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.03.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 833/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo viacerých členských štátoch podlieha právnym predpisom členského štátu bydliska, ak takáto osoba vykonáva podstatnú časť svojej činnosti v tomto členskom štáte, alebo ak je zamestnaná vo viacerých podnikoch, alebo ju zamestnáva viacero zamestnávateľov, ktorých registrované sídlo alebo miesto podnikania je v odlišných členských štátoch.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Z obsahu predloženého súdneho spisu najvyšší súd zistil, že Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 26072-93/2013-PO zo dňa 29.10.2013 rozhodla podľa §

178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. tak, že žalobcovi 2/ zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 09.08.2013.

Na odvolania žalobcov 1/ a 2/ žalovaná rozhodnutím č. 17218-3/2014-BA zo dňa 09.04.2014 odvolania zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

Vo vzťahu k žalobcovi 1/ odvolací súd uvádza, že sa stotožnil s názorom krajského súdu podľa ktorého, žalobca 1/ nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv jeho zamestnancov, teda žalobcu 2/. Najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Vo vzťahu k žalobcovi 2/ odvolací súd konštatuje, že pri súbahu poistení, v ktorých sa nachádza cezhraničný prvok, je nevyhnutné určiť uplatniteľnú legislatívu, ktorá sa bude vzťahovať na dotknutú osobu, v súlade so základným a vykonávacím nariadením, ktoré koordinujú sociálne zabezpečenie.

Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaná dňa 05.10.2012 vystavila pre žalobcu 2/ formulár PD A 1 s platnosťou od 01.06.2012 do 09.08.2013. Formulár bol vystavený ešte v čase, kedy neexistovali pochybnosti o správnosti určenia uplatniteľnej legislatívy a splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy nebolo overené kontrolou reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky.

V súvislosti s posúdením uplatniteľnej legislatívy požiadala inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS Váňava o preukázanie relevantných skutočností na určenie uplatniteľnej legislatívy a žalovaná, ako príslušná inštitúcia na určenie uplatniteľnej legislatívy na území Slovenskej republiky, tieto rozhodujúce skutočnosti preskúmala. Posúdenie vzniku poistného vzťahu v právnom zmysle patrí do kompetencie orgánu, ktorý je v mieste vykonávania práce oprávnený určovať uplatniteľnú legislatívu, t.j. do kompetencie žalovanej.

Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že na území Slovenskej republiky bola vykonávaná kontrola so zameraním na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov v období od 01.02.2011 do 11.03.2013. Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov vykonala u žalobcu 1/ kontrolu dňa 07.03.2013 a dňa 11.03.2013 vykonala u žalobcu 1/ kontrolu Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník.

V rámci vykonanej kontroly Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov zistila, že v registrovanom sídle spoločnosti na 17. novembra 116, 080 01 Prešov sa nenachádza kancelária a ani prevádzka žalobcu 1/. Nachádza sa tam iba poštová schránka patriaca súkromnej osobe, na ktorej je uvedené meno žalobcu 1/. Majiteľ schránky uviedol, že žalobca 1/ sa na danej adrese nenachádza, má tu iba poštovú schránku, a poštu mu doručuje na adresu C..

Následne sa vykonala kontrola na adrese C., kde sa zistilo, že ide o súkromný byt, v ktorom sa nikto nenachádzal. Ďalej sa zistilo, že pracovné stretnutia so zamestnávateľom sa uskutočňujú príležitostne na adrese spracovateľskej firmy, v priestoroch hotela Rubín, Centrálna ulica, Svidník. V uvedených priestoroch sa nachádzajú účtovné doklady žalobcu 1/, pracovné zmluvy, obchodné zmluvy, korešpondencia, objednávky, faktúry a zároveň sa vykonávajú z uvedeného miesta aj finančné transakcie. Spoločnosť riadi žalobca 1/ z adresy svojho trvalého pobytu v Poľskej republike. Pri kontrole nebol predložený konkrétny rozpis zadávania práce jednotlivým zamestnancom. Prácu prideliuje žaloba 1/ telefonickou formou podľa potreby, pričom výkon práce je určený bez obmedzenia. Zároveň nebolo možné v deň kontroly zistiť počet zamestnancov, ktorí v daný deň vykonávali činnosť na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a výsledky kontroly preverenia reálneho výkonu činnosti zamestnancov vykonanej u zamestnávateľa (žalobcu 1/) na základe, ktorej nebolo preukázané, že žalobca 2/ reálne vykonával činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky, a preto žalobca 2/ nemôže podliehať slovenským právnym predpisom podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, má odvolací súd za preukázané, že žalovaná ako aj prvostupňový správny orgán dospeli k správne mu záveru, keď žalobcovi dňa 09.08.2013 zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti.

Na základe výsledkov kontroly dospel najvyšší súd k názoru, že sídlo žalobcu 1/ uvedené vo výpise zo živnostenského registra nespĺňa základné kritéria sídla spoločnosti. Zároveň odvolací súd uvádza, že žalobca 1/ síce predložil formálne doklady, ako pracovnú zmluvu, mzdový list, výplatné pásky a evidenciu dochádzky, ale nepredložil doklady preukazujúce reálny výkon práce žalobcu 2/, z ktorých by bolo zrejmé, že žalobca 2/ vykonával prácu na určenom mieste.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd udáva, že jednou z rozhodujúcich skutočností na určenie miesta výkonu činnosti, a teda aj na posúdenie a určenie príslušnosti k právnym predpisom sociálneho zabezpečenia je určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania. Ak osoba pracujúca vo viacerých členských štátoch nevykonáva podstatnú časť činnosti v členskom štáte bydliska, uplatňujú sa právne predpisy členského štátu, v ktorom má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania. Síce termín registrované sídlo alebo miesto podnikania v základom alebo vykonávacom nariadení nie je vymedzený, Súdny dvor na základe prípadu Planzer Luxembourg Sarl C-73/06 vypracoval termíny, na základe ktorých je možné určiť registrované sídlo alebo miesto podnikania zamestnávateľa. Podľa názoru Súdneho dvora určenie miesta sídla hospodárskej činnosti predpokladá zohľadnenie súhrnu faktorov, medzi ktorými sa v prvom rade nachádza sídlo, miesto ústredia, miesto stretnutia riadiacich osôb spoločnosti a miesto, obvykle totožné, v ktorom sa rozhoduje o všeobecnej podnikovej politike. Ďalšie faktory ako napríklad bydlisko riadiacich osôb, miesto konania valného zhromaždenia, miesto uloženia správnych a účtovných dokumentov a miesto hlavného priebehu finančných činností, najmä bankových sa môžu zohľadniť tiež.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd ďalej uvádza, že registrované sídlo alebo miesto podnikania môžu byť teda uznané po splnení určitých podmienok. Tieto kritéria skúma inštitúcia v mieste bydliska na základe dostupných informácií alebo v úzkej spolupráci s inštitúciou v členskom štáte, kde má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania. V rámci skúmania predmetných skutočností je potrebné preukázať miesto, kde má zamestnávateľ registrované sídlo a správu, dĺžku obdobia od zriadenia zamestnávateľa v členskom štáte, počet administratívnych zamestnancov pracujúcich v sídle, miesto, kde je uzatvorená väčšina zmlúv a pod. V prípade, že zamestnávateľ nespĺňa podmienky registrácie sídla alebo miesta podnikania, nemôže sa na zamestnancov uplatňovať legislatíva štátu, v ktorom má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania, čo je vzhľadom na výsledky kontroly aj tento prípad.

Po preskúmaní administratívneho spisu odvolací súd zároveň konštatuje, že nebolo preukázané, že by žalovaná pri určení uplatniteľnej legislatívy postupovala inak k občanom Poľskej republiky ako k iným fyzickým osobám s bydliskom v iných členských štátoch Európskej únie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a výsledky kontroly preverenia reálneho výkonu činnosti zamestnancov vykonanej u zamestnávateľa (žalobcu 1/), na základe ktorej nebolo preukázané, že žalobca 2/ reálne vykonával činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky, a preto žalobca 2/ nemôže podliehať slovenským právnym predpisom podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, má odvolací súd za preukázané, že žalovaná ako aj prvostupňový správny orgán dospeli k správne mu záveru, že posledné dni platnosti formulárov PD A 1, t.j. 09.08.2013, sú dni zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcu 2/.

Po preskúmaní námietok žalobcov najvyšší súd konštatuje, že sú nedôvodné a neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť a zákonnosť rozhodnutia žalovanej.

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že rozhodnutia žalovanej a aj prvostupňového správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto vo vzťahu k žalobcovi 1/ napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil a vo vzťahu k žalobcovi 2/ podľa § 220 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobcovia v konaní nemali úspech a žalovaná nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.